

ИВАН ВАЗОВ
РАНЕНИЯТ ОПЪЛЧЕНЕЦ ПРИ
ШЕЙНОВО

chitanka.info

Бой гърми, земя трепери.
Недалеч, под голий рът,
трима руски офицери
в бедна хижича лежат.
Славни рани из клането
ги извадиха навън,
малко чаец във гърнето
ври над слабият огън.

Изведнъж скръцна вратата
и носилка влезе пак
с нова жертва от борбата
с ратник млад, с ударен крак.
Кръв тече обилна, гъста
из пречупената кост,
сабя турска е на кръста
на злочестий млади гост.

— Ура! Ваше благородье! —
радостно извика той, —
знамето се там забодя!
Ура... Шейновския бой!
— Ну, разправяй, бога ради,
как и що?... Добра ли вест?
— Вейсел-паша се предаде
с шейсе батальона днес!

— Браво, браво, мой любезний,
за таз славна новина!
Пийни чаец, постопли се,
виж, навънка е зима.
А таз рана как ти доде?
Колко кръв, бедняжка!... Ех!
— Нищо, ваше благородье,
във редута я приех!

— Успокой се, почини си,
ти си славен маладец,
йоще чаец...отдъхни си.
Вот! Победа наконец,
и балкани няма повеч —
лаври Скобелев набра.
Слушаш, Михаил Петрович?
Туй е нашето ура.

— Молим, ваше благородье,
вий познавате добре:
Кога генералът води,
кой не иска да умре?
Отзарана аз си рекох:
как горя във тоя студ!
Двама юзбаший съсекох
вътре в самия редут!

Ето сабята, която
от по-дъртия земах,
другия — заклах, когато
ме нападна...Не, сбърках!
Той бе ранен — сатаната:
гръмна въз мен, хоп в крака!
Аз го стигнах пълзишката
и удуших го с ръка.

— Браво, храбрий мой — продума
офицерът развълнен, —
земи тез три пола...нищо,
ти си храбър и ранен,
теб Георгиевский се пада...
— Ваше благородье, не,
не заслужвам аз награда:
сто да бях убил поне!

Мойте братя опълченци
в нови славни бойове
ще да гонят, поразяват
вечните ни врагове.
Аз не мога нищо веќе,
а едвам се настървих:
ах, да имам крила леки,
че да фръкна и аз с них!

— Почини си колко-годе.
— пристъпът вървя добре,
струва, ваше благородье,
челяк тамо да умре:
знамената се развяха,
музиката заигра,
а гранатите валяха
от проклетата гора.

Но ний знайм, че генерала
и той върви преди нас,
и фукнахме, като хала,
към редута... и завчас
„На щики!“ команда става:
бой, и крясък, и ура!
Вижте ми сега ръкава: —
не знам кой го тѣй раздра!

И разбърка се народа!
Опълченците крещят:
„Ура! Смърт или свобода!“
„Аман!“ — турците реват.
Всички гуркаме се вътре!
И там кръвнина и сеч:
един охка, друг се тѣтри —
но редутът наш е веч!
— Успокой се, братец мили,
и кракът не шевели!

— Нищо, ваше благородье,
той от радост не боли!

1882

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.